

не еднѣжъ бѣше казано при разгледжиданieto на прѣдшествувавшиѣ походи, именно — че Фридрихъ много рано испратилъ Голца къмъ Глогау за наблюдение на руската армия, която, както той знаелъ, не можала да почне дѣйствиата прѣди края на юлий. Ако той не би испратилъ Голца тѣй рано, то би ималъ до 60 000 войски срѣщу Лаудона, който и самъ въ туй време не билъ по силенъ. 2) Макаръ Фридрихъ и да би можалъ, като усили гарнизонитѣ на силезскитѣ крѣпости, съ 80.000 войски да истика Даруна отъ Саксония и да вземе Дрезденъ до пристиганieto на руската армия въ Силезия, но впоследствие отово би загубилъ Саксония и само би отслабилъ армията си. 3) Вюртембергския принцъ билъ, сжщо както и Голцъ, много рано испратенъ къмъ Колбергъ. 4) Въ този походъ прусситѣ били на всичкитѣ пунктове два пжти по слаби отъ противницитѣ си (въ Померания вюртембергския принцъ съ 12 000 срѣщу 24.000 руски и Беллингъ съ 3.000 срѣщу 10.000 шведски войски, въ Саксония 35.000 срѣщу 60.000, а послѣ 50.000 и въ Силезия 60.000 срѣщу 130.000 войски), и на тѣзи пунктове, гдѣто произлизали главнитѣ дѣйствия, се располагали въ укрѣпени лагери (въ Померания — при Колбергъ, въ Силезия — при Бунцелвицъ и въ Саксония — задъ рѣкичката Трибишъ близо до Мейсенъ).

§ 99.

7-ия походъ въ 1762 година.

Положението, силитѣ, распредѣлението имъ и плановѣтѣ на дѣйствиата отъ двѣѣ страни въ началото на 1762 година.

Войната, въпрѣки общото изнеможение на участвувашиѣ въ нея държави, получила въ началото на 1762 година още по голѣмо развитие. Вследствие на съюза, сключенъ между двѣѣтѣ линии на бурбонския домъ, Испания била ввлѣчена въ двѣ войни: по сухо съ Португалия и на моретата съ Англия — войни, които и двѣѣтѣ можали да бжджѣт полезни не за Испания, а за Франция. По важнитѣ слѣдствия отъ това били: 1) прѣкратяването на прѣговоритѣ, почнати въ 1761 година между Франция и Англия и отъ които зависило, както изгледжало, сключването на общия миръ въ Европа, — и 2) промѣнението на министерството въ Англия. И двѣѣтѣ тѣзи обстоятелства били твърдѣ незгодни за Фридриха, особено послѣдното, тѣй като отъ тогава Англия отказала да дава на Пруссия субсидиитѣ, които ѝ плащала отъ 1758 го-

дина. Лордъ Бютъ (Bute), който замѣстилъ Питта, не само, че сключилъ приятелскитѣ връзки между двѣѣтѣ държави, но и тайно се трудилъ да се сближи съ Австрия и Руссия, въ ущербъ на самостоятелността на Пруссия. За щастие на Фридриха, постжпкитѣ на английския пръвъ министръ нѣмали никакъвъ успѣхъ. При всичко това Фридрихъ, напуснатъ отъ съюзницитѣ си, намиралъ се въ толкова опасно положение, че никой въ Европа, безъ исклучение и на самия него, не се съмнявалъ въ близкото падане на Пруссия. Австрия била до толкова убѣдена въ това, че распуснала даже до 20.000 вербувани войски. А Фридрихъ, спазвайки въ това трудно време удивителна твърдостъ на духа и търсящъ всички възможни срѣдства за спасение честята и сжществуването на държавата си, обърналъ вниманието си на далечния